

Arrest

nr. 226 926 van 30 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 22 maart 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 maart 2018 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus G. J. Op 13 september 2018 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd.

1.2 Op 24 september 2018 dient de eerste verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus G. J.

1.3 Op 17 oktober 2018 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonzus G. J.

1.4 Op 22 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, die op 27 maart 2019 aan de eerste verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.09.2018 werd ingediend door:

<i>Naam: J(...)</i>	<i>Voornamen: G(...) G(...)</i>
<i>Nationaliteit: Suriname</i>	<i>Geboortedatum: (...)</i>
<i>Geboorteplaats: (...)</i>	<i>Identificatienummer in het Rijksregister: (...)</i>
<i>Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)</i>	

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.09.2018 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde J(...) G(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 07.05.2018 vanwege betrokkene*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.07.2017, 25.08.2017, 04.09.2017, 25.09.2017, 09.10.2017, 25.10.2017, 30.11.2017, 12.12.2017, 19.12.2017, 09.01.2018; bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 16.06.2017 en 02.07.2017; bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenoot van betrokkene dd. 28.07.2017, 25.08.2017, 04.09.2017, 25.09.2017, 09.10.2017, 25.10.2017, 30.11.2017, 12.12.2017, 19.12.2017, 09.01.2018: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, zowel betrokkene als zijn echtgenote (zie bijlage 19ter dd. 17.10.2018) halen aan dat ze in Suriname ten laste waren van de referentiepersoon; de voorgelegde bedragen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs hiervan.*
- bewijzen geldstortingen waarvan niet kan opgemaakt hebben wie de verzender / de ontvanger was*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 14.03.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 13.09.2018.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.05.2016 met uitreisstempel Suriname dd. 07.02.2018 en inreisstempel Schengen (Nederland) dd. 08.02.2018
- attest MI-GLIS dd. 27.09.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit in Suriname; echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie in september 2018, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Suriname en na de vestiging van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- verklaringen Inspectie der Direkte Belastingen dd. 04.10.2018 waarin de Surinaamse belastingdienst verklaart dat betrokkene in de jaren 2018 – 2017 – 2016 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon – de belastingvrije som) heeft genoten; echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- geactualiseerde loonfiche op naam van de referentiepersoon voor september 2018 (€1680,29)
- rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon waaruit stortingen blijken vanwege MDA Thuisverpleging BVBA dd. 27.07.2018, 27.08.2018, 01.10.2018 en 26.10.2018: echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt noch de aard van deze inkomsten, noch blijkt of deze heden nog steeds actueel zijn. Deze gegevens kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- geactualiseerde attesten dd. 24.10.2018 en 15.11.2018 waaruit blijkt dat betrokkene, de referentiepersoon en een derde (echtgenote van betrokkene) in de periode 01.01.2018 tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Brasschaat
- verklaring op eer dd. 09.11.2018 vanwege de referentiepersoon: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de overige voorgelegde documenten, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 19.01.2018 ononderbroken in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 14.03.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat betrokkene en zijn echtgenote vanaf 16.06.2017 bepaalde sommen ontvingen vanwege de referentiepersoon, doch niet alleen zijn deze sommen te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, ook blijkt niet afdoende dat zij op deze sommen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud. Tevens werd er niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn echtgenote ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België. Er werden weliswaar medische attesten voorgelegd, doch uit deze attesten blijkt geen actuele medische problematiek op naam van betrokkene. (...)"

1.5 Op 22 maart 2019 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing, die op 27 maart 2019 aan de tweede verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.10.2018 werd ingediend door:

<i>Naam: C(...) J(...)</i>	<i>Voornamen: S(...) R(...)</i>
<i>Nationaliteit: Suriname</i>	<i>Geboortedatum: (...)</i>
<i>Geboorteplaats: (...)</i>	<i>Identificatienummer in het Rijksregister: (...)</i>
<i>Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)</i>	

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.10.2018 gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde J(...) G(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 26.05.2016 met laatste inreisstempel Schengen (Nederland) dd. 01.10.2018
- attest MI-GLIS dd. 27.09.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit in Suriname
- verklaringen Inspectie der Direkte Belastingen dd. 04.10.2018 waarin de Surinaamse belastingdienst verklaart dat betrokkene in de jaren 2018 – 2017 – 2016 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon – de belastingvrije som) heeft genoten: echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- (geactualiseerde) attesten dd. 24.10.2018 en 15.11.2018 waaruit blijkt dat betrokkene, de referentiepersoon en een derde (de echtgenoot van betrokkene) in de periode 01.01.2018 tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Brasschaat
 - loonfiche op naam van de referentiepersoon voor september 2018 (€1680,29) - rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon waaruit stortingen blijken vanwege MDA Thuisverpleging BVBA dd. 27.07.2018, 27.08.2018, 01.10.2018 en 26.10.2018: echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt noch de aard van deze inkomsten, noch blijkt of deze heden nog steeds actueel zijn. Deze gegevens kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- verklaring op eer dd. 09.11.2018 vanwege de referentiepersoon: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de overige voorgelegde documenten, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

In het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 24.09.2018 van de echtgenoot van betrokkene in functie van dezelfde referentiepersoon werden tevens volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.06.2017 en 02.07.2017; bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenoot van betrokkene dd. 28.07.2017, 25.08.2017, 04.09.2017, 25.09.2017, 09.10.2017, 25.10.2017, 30.11.2017, 12.12.2017, 19.12.2017, 09.01.2018: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, zowel betrokkene als haar echtgenoot (zie bijlage 19ter dd. 24.09.2018) halen aan dat ze in Suriname ten laste waren van de referentiepersoon; de voorgelegde bedragen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs hiervan.
- bewijzen geldstortingen waarvan niet kan opgemaakt hebben wie de verzender / de ontvanger was

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 19.01.2018 ononderbroken in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.10.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat betrokkene en haar echtgenoot vanaf 16.06.2017 bepaalde sommen ontvingen vanwege de referentiepersoon, doch niet alleen zijn deze sommen te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, ook blijkt niet afdoende dat zij op deze sommen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud. Tevens werd er niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene en haar echtgenoot ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot

gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (met name de eerste en de derde bestreden beslissing), voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsverplichting, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoekers hun aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoekers zich niet kunnen verzoenen met de motivering waarom hun aanvraag werd geweigerd. (...)

a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoekers dienden een eerste aanvraag tot gezinshereniging in om de zus van verzoeker te komen vervoegen, zijnde J(...) G(...), van Nederlandse nationaliteit. Op 13/09/2018 werd er een negatieve beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Men stelde dat de verschillende aangebrachte stukken niet afdoende aantoonde dat verzoekers onvermogen waren in hun land van herkomst en dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag reeds in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon. Men nam volgende zinsnede op: "Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren."

Aldus hebben verzoekers bijkomende stukken verzameld en hebben zij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging ingediend respectievelijk op 24/09/2018 en 17/10/2018. Verzoekers brachten ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet volgende stukken aan:

- Verklaring op eer dd. 07/05/2018 van dhr. G(...) G(...) J(...)
- Bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker dd. 28/07/2017, 25/08/2017, 04/09/2017, 25/09/2017, 09/10/2017, 25/10/2017, 30/11/2017, 12/12/2017, 19/12/2017, 09/01/2018 en bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster dd. 16/06/2017 en 02/07/2017
- Bewijzen van geldstortingen via Homebanking ING
- Reisaspooorten van verzoekers
- Attest MI-GLIS dd. 27/09/2018 waaruit blijkt dat verzoekers geen onroerende goederen hebben in Suriname
- Verklaringen Inspektie der Direkte Belastingen dd. 04/10/2018 waarin de Surinaamse belastingdienst stelt dat verzoekers in de jaren 2016 -2017 - 2018 geen zuivere inkomsten hebben genoten
- Loonfiche maand september vanwege de referentiepersoon
- Rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon waaruit stortingen blijken vanwege MDA Thuisverpleging dd. 27/07/2018, 27/8/2018, 01/10/2018 en 26/10/2018
- Medische attesten dd. 16/03/2018, 30/03/2018, 27/06/2018 en 29/08/2018 op naam van verzoeker
- Attesten dd. 24/10/2018 en 15/11/2018 waaruit blijkt dat verzoekers en de referentiepersoon geen financiële steun ontvingen van het OCMW in de periode van 01/01/2018 tot datum attesten
- Motiveringsschrijven vanwege de referentiepersoon dd. 09/11/2018

Verzoekers hebben na hun negatieve beslissing dd. 13/09/2018 een geactualiseerde aanvraag tot gezinshereniging ingediend en hebben duidelijk een veelheid aan belangrijke stukken toegevoegd aan het dossier die verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld.

Uit de stukken blijkt wel degelijk dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet.

In deze artikelen lezen we het volgende:

Art. 47/1, 2°: (...);

Art. 47/3, §2: (...)
(Eigen markering)

Verzoekers hebben duidelijk aangegeven ten laste te zijn van de referentiepersoon en tonen dit aan door verschillende bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat er regelmatig gelden naar Suriname gestort werden door de referentiepersoon ten voordele van verzoekers. Men legt eveneens een attest voor waaruit blijkt dat verzoekers geen onroerende goederen hebben in Suriname en bewijzen waaruit blijkt dat zij geen zuivere inkomsten hebben.

Met het geheel van deze bewijzen en feitelijke elementen werd door verwerende partij niet de minste rekening gehouden bij het nemen van de weigeringsbeslissing. Dat dit een absolute schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met alle en het geheel van elementen die werden aangebracht door verzoekers.

Uit al het bovengaannde blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekers zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

*
* *

Het gebrek aan zorgvuldigheid blijkt ook uit de opgenomen motivering in de twee beslissingen ten aanzien van verzoekers. Zij brachten principieel dezelfde stukken aan ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging op enkele uitzonderingen na (zoals de reispas en de verklaring op eer door verzoeker).

Verwerende partij stelt dat beide verzoekers bewijzen van geldstortingen hebben ingediend waarvan volgens hen niet kan worden vastgesteld wie de verzender/ontvanger was. Verwerende partij neemt enkel in de beslissing van verzoeker de volgende zinsnede op:

“- Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 14.03.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 13.09.2018.”

Deze ‘motivering’ werd niet opgenomen in de beslissing van verzoekster zodat aldus kan worden vastgesteld dat men onzorgvuldig te werk is gegaan in onderhavig dossier. Men neemt een verschillende motivering op hoewel het gaat om dezelfde neergelegde stukken.

Maar dat is niet het enige. Men verwijst in de bestreden beslissing van verzoeker naar de motivering in de beslissing dd. 13/09/2018 en stelt dat deze documenten reeds werden besproken en weerlegd.

De formele motiveringsplicht betreft de plicht tot het opnemen van een uitdrukkelijke motivering (de externe wettigheid) waardoor de redenen die aan de beslissing ten grondslag liggen worden veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.

De formele motiveringsverplichting strekt ertoe om de rechtsonderhorige een zodanig inzicht te verschaffen in de beslissing, dat hij, ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen.

Dit betekent concreet dat de rechtsonderhorige uit de beslissing moet kunnen opmaken waarom een bepaalde beslissing werd genomen en op welke concrete motieven deze beslissing is gebaseerd.

Volgende handelingen houden ontegensprekelijk een schending in op de formele motiveringsverplichting:

- Het gebrek aan een motivering;*
- Een vage motivering waaruit de rechtsonderhorige niet kan opmaken op basis van welke motieven de beslissing is genomen;*
- Een loutere verwijzing naar een andere beslissing;*

De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.

In de bestreden beslissingen is er geen precieze en concrete motivering opgenomen die op een begrijpelijke manier duidelijk maakt aan verzoekers waarom er in hun dossier een negatieve beslissing werd genomen.

Dat dit een absolute schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en de uitdrukkelijke verplichting om de bestuurshandeling te motiveren.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekers brengen stortingsbewijzen voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon minstens 12 keer geld heeft overgemaakt aan haar broer. In totaal werd er minstens 3.000,00 EUR overgemaakt door de referentiepersoon. Verwerende partij meent dat dit niet afdoende is als bewijs in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging en motiveert dit als volgt: (...)

Men stelt dat de gedane geldstorting niet afdoende bewijzen dat verzoekers in Suriname ten laste waren van de referentiepersoon, doch men motiveert NIET waarom deze geldstorting volgens hen te beperkt zijn.

Verzoekers begrijpen niet op welke motieven deze argumentatie is gebaseerd en stellen met klem dat deze geldstorting wel degelijk aantonen dat zij ten laste van de referentiepersoon waren. Waarom zouden er dergelijk grote bedragen worden overgemaakt aan de broer en zijn echtgenote indien er geen behoefte was?

Bijkomend hebben verzoekers verschillende documenten van de Inspectie der Direkte Belastingen voorgelegd waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zij geen inkomsten hebben genoten gedurende de jaren 2016 - 2017 - 2018.

Deze stukken samen gelezen met de geldstorting tonen duidelijk aan dat verzoekers aangewezen waren op de steun van de referentiepersoon om minimaal te kunnen overleven in Suriname. Zij waren aldus ten laste van de referentiepersoon en hiermee werd absoluut geen rekening gehouden!

De motivering faalt naar recht wanneer zij bijkomend een negatieve bewijslast op verzoekers leggen door het volgende op te nemen: (...)

Verzoekers hadden geen inkomsten en dienden te overleven met de geldstorting die zij kregen van de referentiepersoon. Deze laatste ging zelf ook af en toe naar Suriname en liet dan ook vaak geldsommen achter. Bovendien gaf de referentiepersoon ook op regelmatige basis gelden mee aan personen die naar Suriname gingen, zodat zij dit konden overhandigen aan verzoekers.

Het staat dus wel degelijk vast dat verzoekers van de steun van de referentiepersoon dienden te leven. Zij hadden geen andere inkomsten in Suriname, trachten dit te staven door documenten afkomstig van de Surinaamse autoriteiten, maar dit blijkt nog niet voldoende voor verwerende partij. Zij verwachten bijgevolg een negatief bewijs dat door verzoekers uiteraard niet kan worden geleverd en zij laten na te specificeren op welke manier verzoekers hun onvermogen dan wel dienen aan te tonen.

Bijkomend hebben verzoekers ook medische stukken bijgebracht die aantonen dat verzoeker kampt met medische problemen. Kort na het overlijden van zijn vader heeft hij een hartaanval gekregen. Thans heeft hij ernstige problemen in zijn beide armen die hem beletten om te werken. Dit betekent concreet dat hij in Suriname niet kan instaan voor zijn onderhoud en aldus op de financiële steun dient te rekenen van zijn zus. Ook met dit element werd door verwerende partij geen rekening gehouden.

De motivering is absoluut niet pertinent en draagkrachtig en kan de beslissing in rechte niet dragen! Er wordt in eerste instantie niet gemotiveerd waarom de gedane geldstorting niet voldoende zijn en in tweede instantie wordt ook niet gemotiveerd waarom de bewijzen van de Surinaamse Inspectie voor directe belastingen niet voldoende zijn om het onvermogen van verzoekers aan te tonen. Louter stellen dat men niet kan uitsluiten dat verzoekers niet over andere inkomsten konden beschikken is een gebrekkige motivering die niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig is.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: (...)

Wanneer een bestuursorgaan een ruime appreciatiemarge heeft bij de beoordeling van een dossier, dan betekent dit dat men ook een ruimere motiveringsverplichting heeft bij het nemen van een beslissing. Men dient in alle redelijkheid een beslissing te nemen en op een correcte manier gebruik te maken van zijn beleidsvrijheid.

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet stelt dat de band van afhankelijkheid kan aangetoond worden met elk bewijsmiddel.

Verzoekers hebben wel degelijk aangetoond dat zij duurzame steun verkregen van de referentiepersoon en dit door het bijbrengen van verschillende bewijsstukken.

Zij brachten onder meer verschillende stukken bij afkomstig van de Inspectie der Direkte Belastingen van Suriname waaruit duidelijk afgeleid kan worden dat verzoekers geen inkomsten hebben genoten in de jaren 2016 - 2017 - 2018.

Verwerende partij meent dat dit niet kan worden weerhouden als afdoend bewijs, zij argumenteren als volgt: (...)

Men verwacht aldus negatief bewijs van verzoekers. Dit negatief bewijs is niet redelijk in het licht van artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

Deze praktijk is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: (...)

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van de aanvrager en dient haar beslissing op een pertinente en draagkrachtig motivering te baseren. Kruispuntmigratie stelt eveneens het volgende: alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ rekening houden met deze elementen:

- De duur van je verblijf in België*
- Je leeftijd*
- Je gezondheidstoestand*
- Je gezins- en economische situatie*
- Je sociale en culturele integratie in België, en*
- Je banden met het herkomstland*

Verzoekers kwamen naar België om de zus van dhr. J(...) te komen vervoegen. Zij zijn steeds afhankelijk geweest van de referentiepersoon, wat ook door de aangebrachte stukken wordt aangetoond.

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet behelst samengevat de volgende elementen:

- Het gaat om een 'ander familielid' (in casu gaat het om de broer van de referentiepersoon samen met zijn echtgenote en aldus is aan deze voorwaarde voldaan. Bovendien wordt deze voorwaarde ook niet betwist door verwerende partij. Er werd een bijlage 19ter afgeleverd.)*
- Je bent in het land van herkomst ten laste van of maakt deel uit van het gezin van de Unieburger. Bovendien kom je niet in aanmerking voor gezinshereniging als echtgenoot, gelijkgestelde partner, wettelijk partner, (stief) (klein)kind of (schoon)(groot)ouder van de Unieburger. Je moet een familielid zijn, maar er is in de wet geen beperking in de graad van verwantschap voorzien. Alle familieleden komen dus in aanmerking.*

- *Je moet de economisch actieve Unieburger begeleiden of je bij hem voegen. Dat betekent dat men feitelijk een gezinssel moet vormen. (Wat in casu is aangetoond door de officiële domiciliëring van verzoekers op het adres van de referentiepersoon hier in België.)*
- *Men beschikt als referentiepersoon over stabiele en toereikende bestaansmiddelen (infra).*

Verzoekers voldoen aan elke voorwaarde die bij wet gesteld is om in aanmerking te komen voor gezinshereniging met een economisch actieve Unieburger. Zij hebben verschillende bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zij in hun land van herkomst ten laste van de referentiepersoon waren. Zij hebben ook aangetoond dat zij geen onroerende goederen hebben in Suriname en dat zij geen inkomsten genereerden in hun land van herkomst. Zij waren aldus uitsluitend aangewezen op de financiële steun van de referentiepersoon om in Suriname te kunnen overleven.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissingen van verwerende partij onterecht genomen werden en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Gelet op de uiteenzetting hierboven blijkt dan ook duidelijk dat de motiveringsverplichting geschonden wordt door het gebrek aan motivering waarom deze nieuwe documenten niet zouden volstaan om de aanvraag tot gezinshereniging goed te keuren.

Een loutere verwijzing naar 'niet afdoende bewijzen' is daarbij onvoldoende.

b) Stabiele en toereikende bestaansmiddelen

Een voorwaarde voor gezinshereniging is dat er voldoende en toereikende bestaansmiddelen zijn in hoofde van de referentiepersoon.

De zus van dhr. J(...) zorgt sedert het overlijden van haar vader voor haar broer en diens echtgenote. Toen de vader nog leefde, werd verzoeker met zijn echtgenote financieel door hem opgevangen. De vader overleed in 2016. Sindsdien is het erg moeilijk voor verzoekers om in Suriname te overleven, immers was er geen pensioen meer van de vader.

Hierdoor diende het koppel terug te vallen op de financiële hulp van de zus van verzoeker die regelmatig gelden opstuurde naar Suriname via stortingen. Zij gaf ook regelmatig geld mee met vrienden en als zij zelf naar Suriname ging liet zij ook steeds geld achter zodat haar broer en diens echtgenote konden overleven.

De referentiepersoon werkte als verpleegkundige bij M(...) Thuisverpleging. Echter sinds september 2018 is zij tewerkgesteld als verpleegkundige bij het A(...) waar zij deeltijds werkt. Zij werkt daar op de dienst revalidatie. Bovendien werkt zij eveneens deeltijds sinds november bij C(...). Ook daar is zij verpleegkundige.

Zij verdient met deze beide jobs maandelijks ongeveer 2.500,00 EUR, wat dus ruimschoots voldoende is als referentiepersoon.

Hieruit blijkt duidelijk dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt, doch hiermee werd geen rekening gehouden in de beslissingen. Men motiveert dat uit de voorgebrachte stortingen niet afgeleid kan worden dat haar inkomen nog steeds actueel is en wat de aard van de inkomsten is. Wel had men nochtans reeds verschillende loonfiches uit de eerste aanvraag tot gezinshereniging waaruit men duidelijk de aard en oorsprong kon afleiden.

Ook stelt men in de beslissingen dat men zich elders kan vestigen om aldaar een leven op te starten. Dit is niet alleen zeer kort door de bocht en toont andermaal de onzorgvuldigheid waarmee dit dossier behandeld werd zeer duidelijk aan. Uit de stukken blijkt duidelijk dat verzoekers sinds de dood van de vader van dhr. J(...) volledig afhankelijk zijn van mevrouw G(...) J(...).

Bewijzen hiervan worden voorgelegd.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel en grondig onderzocht dient te worden, wat in casu geenszins is gebeurd.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en dient te voldoen aan de motiveringsverplichting.

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten niet of niet voldoende te onderzoeken.

Verder voldoen verzoekers en de referentiepersoon ook aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging."

2.1.2 In een eerste onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Dit artikel, samen met artikel 2 van dezelfde wet, verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Daarnaast blijkt uit het betoog van de verzoekende partijen dat zij de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook inhoudelijk bekritisieren, zodat de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunen, met name artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Het voormelde artikel 47/3, § 2 luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij op 24 september 2018 een tweede aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus G. J. De tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van de eerste verzoekende partij, diende op 17 oktober 2018 zulke aanvraag in, in functie van dezelfde referentiepersoon, met name haar Nederlandse schoonzus G. J. In de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden oordeelt de gemachtigde echter telkens dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Ook in de eerdere bijlage 20 van 13 november 2018, waarnaar de gemachtigde verwijst in de bijlage 20 van 22 maart 2019 die betrekking heeft op de eerste verzoekende partij voor de bespreking van een aantal voorgelegde documenten, was hij uitdrukkelijk tot dit besluit gekomen.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partijen. Zij moeten daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die hun aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen. Wat dit bewijs betreft, bepaalt artikel 47/3, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet het volgende: *“De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”* Uit het feit dat de aanvrager in tweede instantie elk passend middel en aldus alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs kan aanbrengen, volgt echter niet dat de gemachtigde ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin. Het is aan de gemachtigde om overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen en hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan als annulatierechter enkel nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip ‘in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie’ in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de

lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In het arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) stelt het Hof het volgende:

“21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”

Het Hof stelde in het voormelde arrest *Rahman* verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen

wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

De verzoekende partijen zetten uiteen dat zij duidelijk hebben aangegeven ten laste te zijn van de referentiepersoon en dat zij dit aantonen door verschillende bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat er regelmatig gelden naar Suriname werden gestort door de referentiepersoon ten voordele van hen. Tevens verwijzen zij naar een attest waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen hebben in Suriname en bewijzen waaruit blijkt dat zij geen zuivere inkomsten hebben. Volgens de verzoekende partijen werd geen rekening gehouden met het geheel van deze bewijzen en feitelijke elementen en blijkt dat hun dossier zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld, hetgeen ook blijkt uit de opgenomen motivering in de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partijen wijzen er vooreerst op dat zij allebei principieel dezelfde stukken ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging hebben voorgelegd, op enkele uitzonderingen na. Zij stellen dat de gemachtigde echter slechts bij de eerste verzoekende partij de volgende zinsnede opneemt: *"Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 14.03.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 13.09.2018."* Zij voeren aan dat deze 'motivering' niet is opgenomen in de beslissing van de tweede verzoekende partij, zodat kan worden vastgesteld dat men onzorgvuldig te werk is gegaan in het dossier en dat men een verschillende motivering opneemt, hoewel het gaat om dezelfde neergelegde stukken. De Raad wijst erop dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de tweede verzoekende partij slechts voor het eerst op 17 oktober 2018 een aanvraag tot gezinshereniging indiende. Deze aanvraag gaf aanleiding tot de derde bestreden beslissing. Bijgevolg kon de gemachtigde in deze beslissing niet verwijzen naar een eerdere aanvraag en een eerdere beslissing in antwoord op die aanvraag. De eerste verzoekende partij daarentegen diende wel reeds eerder een aanvraag tot gezinshereniging in (met name op 14 maart 2018), zodat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing kon verwijzen naar deze aanvraag en naar de bijlage 20 van 13 september 2018 die naar aanleiding van deze eerste aanvraag werd genomen.

Daarnaast wijzen de verzoekende partijen erop dat een loutere verwijzing naar een andere beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting uitmaakt en dat de precieze en concrete motieven van een beslissing uitdrukkelijk en nauwkeurig moeten worden vermeld. Volgens de verzoekende partijen is er in de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen precieze en concrete motivering opgenomen die op een begrijpelijke manier aan hen duidelijk maakt waarom er in hun dossiers een negatieve beslissing werd genomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op geen enkele manier concreet maken welk onderdeel van de motivering zij niet hebben begrepen. Ook maken zij niet duidelijk waarom de verwijzing van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing naar de bijlage 20 van 13 september 2018 niet zou volstaan. Deze beslissing werd op 24 september 2018 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht en bevindt zich tevens in het administratief dossier. De verzoekende partijen zetten niet uiteen dat zij niet de mogelijkheid hadden kennis te nemen van de betrokken motieven en te begrijpen waarom de gemachtigde de betrokken documenten met betrekking tot de eerste verzoekende partij niet heeft aanvaard als bewijs van het ten laste zijn of deel hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Met dit betoog kunnen de verzoekende partijen een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk maken.

Vervolgens gaan de verzoekende partijen in op de stortingsbewijzen die zij hebben voorgelegd en waaruit volgens hen blijkt dat de referentiepersoon minstens twaalf keer geld heeft overgemaakt aan haar broer (de eerste verzoekende partij), in totaal minstens 3000 euro. Zij stellen dat de gemachtigde meent dat dit niet afdoende is en verwijzen naar een deel van de motivering in dit verband, die zowel voorkomt in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de eerste verzoekende partij als in de derde bestreden beslissing met betrekking tot de tweede verzoekende partij. De verzoekende partijen voeren aan dat de gemachtigde stelt dat de gedane geldstortingen niet afdoende bewijzen dat zij in Suriname ten laste waren van de referentiepersoon, maar niet motiveert waarom deze geldstortingen volgens hem te beperkt zijn. Zij geven aan niet te begrijpen op welke motieven deze argumentatie is gebaseerd en stellen met klem dat deze geldstortingen wel degelijk aantonen dat zij ten laste van de referentiepersoon waren. Zij stellen de vraag waarom dergelijke grote bedragen worden overgemaakt aan de broer en zijn echtgenote indien er geen behoefte was.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde specifiek met betrekking tot de voorgelegde bewijzen van geldstortingen drie motieven opneemt.

Ten eerste stelt hij zowel in de eerste als in de derde bestreden beslissing dat bewijzen van geldstortingen werden voorgelegd waarvan niet kan worden opgemaakt wie de verzender en de ontvanger was. De verzoekende partijen verwijzen weliswaar naar deze motivering, maar gaan er verder niet op in, zodat zij deze ook niet betwisten. Bijgevolg maken zij ook niet duidelijk op welke manier de gemachtigde in dit verband niet afdoende of onjuist zou hebben gemotiveerd, of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. De Raad stelt overigens vast dat er zich in het administratief dossier inderdaad een aantal bewijzen van geldstortingen bevinden waarvan niet duidelijk is wie de afzender en ontvanger is.

Ten tweede somt de gemachtigde de documenten op ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, die de eerste verzoekende partij reeds had voorgelegd in het kader van haar eerste aanvraag van 14 maart 2018. Zoals hoger reeds vastgesteld, geeft hij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aan dat deze documenten werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 van 13 september 2018. De Raad stelde reeds vast dat de gemachtigde dienstig naar de voormelde bijlage 20 en de erin vervatte motivering kon verwijzen. In de betrokken bijlage 20 van 13 september 2018 stelt de gemachtigde in het kader van de verklaring op eer van 7 mei 2018 waarin de eerste verzoekende partij onder meer verklaarde dat zij enkel beschikking had over de bedragen die werden verzonden door de referentiepersoon, het volgende: *“Wat betreft de aangehaalde steun vanwege de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat betrokkene weliswaar bepaalde bedragen ontving, maar dat er niet werd aangetoond dat hij op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. De voorgelegde stortingen starten ook in juli 2017, terwijl betrokkene verklaarde geen inkomsten meer te hebben sedert begin 2016.”* De Raad wijst erop dat de eerste verzoekende partij de eerdere bijlage 20 van 13 september 2018 niet heeft aangevochten, zodat deze beslissing definitief is geworden. Bovendien gaan de verzoekende partijen in het huidige verzoekschrift hoe dan ook niet concreet in op deze motivering, zodat zij eraan geen afbreuk kunnen doen.

Ten slotte oordeelt de gemachtigde, zoals de verzoekende partijen ook zelf aanhalen, dat de geldstortingen door de referentiepersoon die blijken uit de door de gemachtigde opgesomde bewijzen (het betreft tien geldstortingen aan de eerste verzoekende partij tussen 28 juli 2017 en 9 januari 2018 en twee geldstortingen aan de tweede verzoekende partij van 16 juni 2017 en 2 juli 2017) te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen beweren, verduidelijkt de gemachtigde wel degelijk op basis waarvan hij tot dit oordeel komt: in elk van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geeft hij aan dat zowel de eerste als de tweede verzoekende partij *“immers”* aanhalen dat ze in Suriname ten laste waren van de referentiepersoon en dat de voorgelegde bedragen te beperkt zijn om te worden aanvaard als afdoende bewijs hiervan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk waarom de overweging dat de overgemaakte gelden bestemd zijn voor twee personen – hetgeen zij niet betwisten – niet afdoende is om te onderbouwen dat de gemachtigde oordeelt dat deze bedragen te beperkt zijn. Door louter aan te geven dat er minstens 3000 euro werd overgemaakt (wat inderdaad beantwoordt aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier) en met klem te stellen dat deze geldstortingen wel degelijk aantonen dat ze ten laste van de referentiepersoon waren, geven de verzoekende partijen enkel aan dat ze het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde. Zij kunnen op deze manier echter niet aannemelijk maken dat deze beoordeling niet afdoende, onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. In de mate dat de verzoekende partijen met deze kritiek blijken geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling hem uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

In de mate dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog stellen dat zij, naast geldstortingen door de referentiepersoon, ook geldsommen ontvingen die rechtstreeks door de referentiepersoon of door andere personen naar Suriname werden meegebracht, kan de Raad slechts vaststellen dat zij dit betoog hoe dan ook niet staven.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de verzoekende partijen aan geen van de drie motieven met betrekking tot de geldstortingen afbreuk kunnen doen.

Naast een betoog met betrekking tot de voormelde geldstortingen, voeren de verzoekende partijen ook een betoog met betrekking tot de motivering aangaande verschillende attesten waaruit moet blijken dat zij in Suriname geen inkomsten en geen onroerende goederen hebben, waarin zij onder meer aanvoeren dat de gemachtigde van hen geen negatief bewijs mag verlangen. Zij stellen in dit verband

ook dat het wel degelijk vaststaat dat zij van de steun van de referentiepersoon moesten leven, geen andere inkomsten in Suriname hadden en dit trachtten te staven door documenten afkomstig van de Surinaamse autoriteiten, maar dat dit nog niet voldoende blijkt voor de gemachtigde. De Raad stelt vast dat uit de betrokken motieven van de twee bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat deze motieven betrekking hebben op de vraag of de verzoekende partijen wel onvermogen of behoeftig waren in het land van herkomst. Het is echter niet nodig op het betoog van de verzoekende partijen in dit verband in te gaan. Zelfs al zouden de verzoekende partijen inderdaad onvermogen of behoeftig zijn, zoals zij voorhouden in het verzoekschrift en in het kader van hun aanvragen hebben trachten aantonen, dan nog is uit het bovenstaande gebleken dat zij geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat de ontvangen geldsommen te beperkt zijn om een afdoende bewijs te vormen dat zij in het land van herkomst specifiek van de referentiepersoon ten laste waren. Bijgevolg zijn de motieven met betrekking tot hun (gebrek aan) inkomsten en onroerende goederen in Suriname overtuigend. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot deze overtuigende motieven kan de wettigheid van de eerste en de derde bestreden beslissing dan ook niet aantasten. Bijgevolg moet op deze onderdelen van het eerste middel niet verder worden ingegaan.

Bijkomend verwijzen de verzoekende partijen nog naar de medische stukken die zij hebben bijgebracht die aantonen dat de eerste verzoekende partij kampt met medische problemen. Zij wijzen erop dat de eerste verzoekende partij kort na het overlijden van haar vader een hartaanval heeft gekregen en dat zij thans ernstige problemen in haar beide armen heeft die haar beletten om te werken. De verzoekende partijen geven aan dat dit concreet betekent dat de eerste verzoekende partij in Suriname niet kan instaan voor haar onderhoud en aldus op de financiële steun van haar zus moet rekenen. Volgens de verzoekende partijen werd met dit element door de gemachtigde geen rekening gehouden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten dat is vervat in de bijlage 20 van 22 maart 2019 met betrekking tot de eerste verzoekende partij, aangeeft dat medische attesten werden voorgelegd. Hij stelt hierbij dat hieruit geen actuele medische problematiek op naam van de eerste verzoekende partij blijkt. De Raad stelt vast dat de gemachtigde aldus erkent dat medische attesten werden voorgelegd. Deze bevinden zich echter niet in het in strijd met artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet-geïntariseerde administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich slechts een e-mail van 5 november 2018 van een medewerker burgerzaken van de vreemdelingendienst van de gemeente Brasschaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken met als onderwerp "*Vervolledigen dossier*". Hierin wordt gesteld dat zich in bijlage onder meer "*medische fiches*" bevinden. Het blijkt verder dat als bijlage onder meer een document "*medische fiches.pdf*" was gevoegd, maar het document zelf bevindt zich niet in het administratief dossier. Bijgevolg is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan wat de inhoud van de voorgelegde medische attesten precies is en vanuit welk oogpunt de verzoekende partijen deze attesten precies hebben neergelegd. Aangezien de verzoekende partijen in hun verzoekschrift echter zelf aangeven dat de eerste verzoekende partij "*thans*" niet kan werken en in Suriname niet kan instaan voor haar onderhoud en aldus op de financiële steun van haar zus moet rekenen, geven de verzoekende partijen zelf te kennen dat zij doelen op de huidige situatie. Zoals hoger reeds aangegeven, vereisen zowel de vreemdelingenwet als de rechtspraak van het Hof van Justitie echter dat wordt aangetoond dat het ander familielid in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De huidige situatie in België of de eventuele toekomstige situatie in Suriname doen in het licht van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dan ook niet ter zake. Met dit betoog kunnen de verzoekende partijen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing.

Bijkomend benadrukt de Raad nog dat uit de bijlage 19ter van 24 september 2018 uitdrukkelijk blijkt dat de eerste verzoekende partij haar aanvraag indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat de medische attesten werden voorgelegd in het licht van artikel 47/1, 3° van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op andere familieleden "*die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven*".

Uit het voorgaande is gebleken dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift op geen enkele manier (nuttig) de vaststelling van de gemachtigde betwisten dat zij niet hebben aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon of deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon. Zij betwisten verder in het geheel niet dat het ten laste zijn of deel

uitmaken van het gezin van de referentiepersoon een voorwaarde is opgelegd door artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, en dat deze voorwaarde moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Bijgevolg volstaat de vaststelling in de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon of deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon, reeds om deze beslissingen te schragen. De gemachtigde heeft om deze reden immers terecht vastgesteld dat de verzoekende partijen niet afdoende hebben aangetoond een “*ander familielid*” in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet te zijn.

Op het derde onderdeel van het eerste middel, dat betrekking heeft op de “*stabiele en toereikende bestaansmiddelen*” van de referentiepersoon, moet bijgevolg niet verder worden ingegaan. Ook dit betoog betreft immers overtollige motieven, zodat de eventuele gegrondheid van dit betoog de wettigheid van de eerste en de derde bestreden beslissing niet kan aantasten.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen een betoog met betrekking tot “*het socio-economisch onderzoek*”. De Raad stelt vast dat dit betoog van de verzoekende partijen juridische grondslag mist. Uit de inhoud van hun uiteenzetting blijkt immers dat zij verwijzen naar de elementen waarmee de gemachtigde rekening moet houden wanneer hij overeenkomstig artikel 47/4, tweede lid van de vreemdelingenwet een einde maakt aan het verblijf. *In casu* is echter de weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan de orde. Dat de verzoekende partijen zelf stellen dat het elementen betreft waarmee bij een weigering moet worden rekening gehouden, doet geen afbreuk aan het feit dat de vreemdelingenwet in dat geval geenszins in een dergelijk onderzoek voorziet.

Ten slotte herhalen de verzoekende partijen in dit onderdeel van het eerste middel dat zij voldoen aan alle voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt nogmaals dat zij hem hiermee uitnodigen om in de plaats van de gemachtigde een opportuniteitsonderzoek door te voeren, waarvoor hij als annulatierechter echter niet bevoegd is. Ook stellen de verzoekende partijen nog dat de gemachtigde moet rekening houden met het geheel van elementen en dat een fragmentarische beoordeling van de voorgelegde documenten in strijd zou zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook herhalen zij dat een loutere verwijzing naar ‘niet afdoende bewijzen’ onvoldoende is. Hoger is de Raad reeds uitgebreid ingegaan op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en op het betoog van de verzoekende partijen in dit verband. Het volstaat dan ook naar de hoger gemaakte vaststellingen te verwijzen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel, eveneens gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (met name de eerste en de derde bestreden beslissing), voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat bovendien verzoekers menen dat de beslissingen een inbreuk uitmaken op artikel 8 van het EVRM. Verzoekers zijn naar België gekomen en wonen hier in bij de zus van verzoeker.

Zij vormen hier samen een gezin. Bovendien heeft verzoeker medische problemen en is zijn zus verpleegkundige. Zij staat aldus ook in voor zijn zorg.

Wanneer het koppel dient terug te keren naar hun land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven.

Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: (...)

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

Lid 1 (...)

Lid 2 (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van het koppel hier zwaarder doorwegen.

Zij zijn volledig afhankelijk van de referentiepersoon en kunnen op niemand terugvallen in hun land van herkomst. Bovendien heeft verzoeker medische problemen waardoor hij niet kan werken en in zijn onderhoud kan voorzien. Aldus dient hij te rekenen op de financiële steun van zijn zus. Maar hij dient ook te rekenen op haar psychische en fysieke steun aangezien hij in het verleden reeds een hartaanval kreeg en hij thans heel veel stress kent. Als verpleegkundige kan zijn zus hem prima begeleiden en hem tot rust brengen. Zij hebben een zeer hechte band!

Bovendien kan verzoeker ook zijn noodzakelijke gezondheidszorgen en medicatie niet betalen in Suriname door het grote gebrek aan financiële middelen. Hij is integraal aangewezen op de steun van zijn zus! Het gezin uit elkaar halen zou een inbreuk uitmaken op artikel 8 EVRM maar zou ook nefaste gevolgen met zich meebrengen voor verzoeker en diens echtgenote.

Er is bovendien geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat het koppel terugkeert naar hun land van herkomst aangezien zij in België kunnen terugvallen op de zus van verzoeker die ook over voldoende inkomsten beschikt.

Gelet op hogervermelde redenen dienen de beslissingen van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

2.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip

'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroepen de verzoekende partijen, die meerderjarig zijn, zich op een gezinsleven met hun (schoon)zus. Op een privéleven beroepen zij zich niet.

De Raad moet echter niet ingaan op de vraag of sprake is van een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 tussen de verzoekende partijen en hun (schoon)zus. De verzoekende partijen voeren immers geenszins aan dat de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden artikel 8 van het EVRM zouden schenden, omdat hun op grond van deze bepaling een verblijf had moeten worden toegekend, ook al voldoen zij niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt daarentegen dat dit slechts betrekking heeft op een eventuele terugkeer van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partijen hebben aangegeven dat het onderdeel van het verzoekschrift waaronder het tweede middel valt, betrekking heeft op "de weigering van verblijf". Dat de verzoekende partijen zouden (moeten) terugkeren naar hun land van herkomst en dat het gezin uit elkaar zou worden gehaald, vloeit niet voort uit de thans bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op zich, maar wel uit de bevelen om het grondgebied te verlaten die eveneens vervat zitten in de bestreden bijlagen 20. Hiertegen richten de verzoekende partijen zich pas in hun derde en vierde middel. Bijgevolg blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen in het kader van het tweede middel niet is gericht tegen de thans bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het tweede middel is om deze reden dan ook onontvankelijk.

2.3.1 In een vierde middel, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (met name de tweede en de vierde bestreden beslissing), voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zetten in hun verzoekschrift onder meer het volgende uiteen:

"Dat bovendien verzoekers menen dat de beslissingen een inbreuk uitmaken op artikel 8 van het EVRM. Verzoekers zijn naar België gekomen en wonen hier in bij de zus van verzoeker. Zij vormen hier samen een gezin. Bovendien heeft verzoeker medische problemen en is zijn zus verpleegkundige. Zij staat aldus ook in voor zijn zorg.

Wanneer het koppel dient terug te keren naar hun land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM). (...)

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van het koppel hier zwaarder doorwegen.

Zij zijn volledig afhankelijk van de referentiepersoon en kunnen op niemand terugvallen in hun land van herkomst. Bovendien heeft verzoeker medische problemen waardoor hij niet kan werken en in zijn onderhoud kan voorzien. Aldus dient hij te rekenen op de financiële steun van zijn zus. Maar hij dient ook te rekenen op haar psychische en fysieke steun aangezien hij in het verleden reeds een hartaanval kreeg en hij thans heel veel stress kent. Als verpleegkundige kan zijn zus hem prima begeleiden en hem tot rust brengen. Zij hebben een zeer hechte band!

Bovendien kan verzoeker ook zijn noodzakelijke gezondheidszorgen en medicatie niet betalen in Suriname door het grote gebrek aan financiële middelen. Hij is integraal aangewezen op de steun van zijn zus! Het gezin uit elkaar halen zou een inbreuk uitmaken op artikel 8 EVRM maar zou ook nefaste gevolgen met zich meebrengen voor verzoeker en diens echtgenote.

Er is bovendien geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat het koppel terugkeert naar hun land van herkomst aangezien zij in België kunnen terugvallen op de zus van verzoeker die ook over voldoende inkomsten beschikt. (...)

2.3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 8 EVRM.

Zij betogen naar België te zijn gekomen en inwonen bij de zus van verzoeker, waarmee zij een gezin vormen. Zijn zus zou verpleegkundige zijn en instaan voor de zorg van verzoeker, die medische problemen heeft. Ze zouden van haar volledig afhankelijk zijn en op niemand kunnen terugvallen in het herkomstland. Door de medische problemen van verzoeker kan hij niet werken en in zijn onderhoud voorzien en dienen ze te rekenen op de financiële steun van zijn zus. Ook dient hij te rekenen op haar psychische en fysieke steun daar hij in het verleden reeds een hartaanval zou hebben gekregen en hij veel stress zou kennen. Hij zou zijn noodzakelijke gezondheidszorg en medicatie niet kunnen betalen in Suriname door het gebrek aan financiële middelen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers en zussen onderling. Er dient sprake te zijn van een band van afhankelijkheid. Een loutere samenwoning op zich kan niet volstaan om de vereiste afhankelijkheidsband aan te tonen. Uit de uiteenzetting supra is reeds afdoende gebleken dat verzoekers niet hebben aangetoond ten laste te zijn geweest vanuit hun herkomstland. Hierbij werd er onder meer op gewezen dat het niet duidelijk is of de gegevens m.b.t. de tewerkstelling van de referentiepersoon nog actueel zijn, waardoor niet werd aangetoond dat de referentiepersoon wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekers ten laste te nemen. Uit voorgaande blijkt aldus geen bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeksters enerzijds en hun ouders anderzijds.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden weerhouden, dient opgemerkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds hun recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang.

Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoekers weerleggen de motivering in de bestreden beslissingen niet en tonen niet aan dat hun zus/schoonzus beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om hen in België ten laste te nemen.

Gelet op hun reeds eerdere scheiding van de referentiepersoon, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat een verderzetting van de eerdere toestand niet mogelijk zou zijn of niet in redelijkheid van de gezinsleden zou kunnen worden verwacht. Indien het gaat om financiële steun, tonen verzoekers niet aan dat zij niet financieel kunnen worden blijven gesteund zoals volgens hen reeds in het verleden gebeurde. Voor zover het gaat om medische steun, tonen verzoekers niet aan dat zij deze niet kunnen verkrijgen in hun herkomstland. Zij geven in hun verzoekschrift immers aan dat deze te duur zou zijn, wat verholpen kan worden door de financiële steun van de zus. Alleszins dienden verzoekers geen aanvraag 9ter in, in het kader waarvan zij de ernst van de aandoening en de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de nodige zorgen zouden kunnen aanhalen.

Het blijkt geenszins dat verzoekers in hun herkomstland in een onmenselijke en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekers of dat op verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekers toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.3.3 Zoals reeds uiteengezet in het kader van het tweede middel, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Zoals ook reeds aangegeven, beroepen de verzoekende partijen zich op een gezinsleven met hun (schoon)zus.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partijen en hun (schoon)zus.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich in hun uiteenzetting onder meer beroepen op het feit dat de eerste verzoekende partij medische problemen heeft en dat zij op de financiële, psychische en fysieke steun van haar zus rekent, omdat de eerste verzoekende partij niet kan werken, in het verleden reeds een hartaanval kreeg en thans heel veel stress kent. De verzoekende partijen wijzen erop dat de zus van de eerste verzoekende partij verpleegkundige is en de eerste verzoekende partij prima kan begeleiden en tot rust brengen. Zij benadrukken dat de eerste verzoekende partij integraal is aangewezen op de steun van haar zus en dat het gezin uit elkaar halen nefaste gevolgen met zich zou mee brengen voor de eerste verzoekende partij en haar echtgenote (zijnde de tweede verzoekende partij).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de beide bevelen om het grondgebied te verlaten telkens uitdrukkelijk ingaat op het familieleven van de verzoekende partijen met de referentiepersoon, zijnde hun (schoon)zus. Hij doet dit weliswaar in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar de draagwijdte van het begrip "*gezins- en familieleven*" in dit verband is hetzelfde als in het kader van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde overweegt telkens dat de betrokkene niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en dat derhalve het aangehaalde gezinsleven van beiden niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Hij stelt dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat de betrokkene een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat deze een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België, en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene daartoe niet in staat zou zijn. In de tweede bestreden beslissing wordt, zoals hoger reeds aangegeven, nog verwezen naar de voorgelegde medische attesten, maar overweegt de gemachtigde dat hieruit geen actuele medische problematiek op naam van de eerste verzoekende partij blijkt. In de vierde bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat geen actuele medische problematiek op naam van de tweede verzoekende partij blijkt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich uitdrukkelijk beroepen op de medische problemen van de eerste verzoekende partij om hun afhankelijkheid van hun (schoon)zus aan te tonen, en om te wijzen op de nefaste gevolgen van het uit elkaar halen van het gezin voor zowel de eerste als de tweede verzoekende partij. De Raad stelt vervolgens vast dat de gemachtigde in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten in het licht van zijn onderzoek naar het bestaan van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts verwijst naar het feit dat de afhankelijkheidsrelatie met de

referentiepersoon wordt betwist, zoals inderdaad is gebleken uit de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hij wijst verder erop dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkenen niet in staat zouden zijn een leven op te bouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon, maar hij verliest daarbij uit het oog dat door de eerste verzoekende partij medische attesten werden voorgelegd. Uit de bestreden bevelen (of elders uit de bestreden bijlages 20 of uit het administratief dossier) blijkt echter geenszins dat de gemachtigde in enige mate heeft overwogen dat een bijzondere afhankelijkheid tussen de familieleden zou kunnen voortvloeien uit de medische problemen van de eerste verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de gemachtigde weliswaar aangeeft dat uit de voorgelegde medische attesten geen actuele medische problematiek op naam van de eerste verzoekende partij blijkt. Dit wordt door de verzoekende partijen echter betwist. Door de onvolledigheid van het administratief dossier is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan wat de inhoud van de betrokken medische attesten is en of de vaststelling van de gemachtigde dat hieruit geen actuele medische problematiek van de eerste verzoekende partij blijkt, al dan niet beantwoordt aan deze inhoud. Bijgevolg is het voor de Raad ook niet mogelijk om na te gaan of er zich in het administratief dossier daadwerkelijk geen elementen bevinden die erop wijzen dat de verzoekende partijen niet in staat zouden zijn om een leven op te bouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Aangezien het bestuur de voormelde determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). Bijgevolg is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of de gemachtigde zijn onderzoek naar het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op een degelijke en correcte manier heeft gevoerd. Omdat de Raad niet kan nagaan of de gemachtigde op een wettige manier heeft geoordeeld dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid voorlagen en aldus geen sprake is van een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 tussen de eerste verzoekende partij en haar zus, kan ook niet worden nagegaan of de gemachtigde terecht niet verder is ingegaan op de eventueel nefaste gevolgen van de bevelen om het grondgebied te verlaten voor dit eventuele gezinsleven en vervolgens voor de echtgenote van de eerste verzoekende partij (zijnde de tweede verzoekende partij) in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij geenszins concreet in op het betoog van de verzoekende partijen dat sprake is van een afhankelijkheid omwille van de medische problemen van de eerste verzoekende partij. Zij verwijst immers slechts naar de uiteenzetting met betrekking tot het ten laste zijn in het kader van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zij kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

In de mate dat de verwerende partij aanvoert dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij geen medische steun kunnen ontvangen in het land van herkomst en dat zij geen aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet hebben ingediend, wijst de Raad erop dat dit een *a posteriori*-motivering betreft. Bovendien maakt de verwerende partij hoe dan ook niet duidelijk op welke manier dit betoog relevant is in het kader van het onderzoek naar het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de vastgestelde onmogelijkheid voor de Raad om zijn wettigheidstoetsing op de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten door te voeren, moeten deze beslissingen vernietigd worden. Bijgevolg behoeft het derde middel, dat eveneens betrekking heeft op deze bevelen, geen verder onderzoek.

2.4 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste en de derde bestreden beslissing, zijnde de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partijen hebben daarentegen een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de vierde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten moeten worden vernietigd. Er is derhalve grond om toepassing

te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt met betrekking tot de eerste en de derde bestreden beslissing verworpen, en is met betrekking tot de tweede en de vierde bestreden beslissing zonder voorwerp. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van 22 maart 2019 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE